

הבדלה בחטאת העוף

סה: - סו.

מסכת זבחים פרק ו	עולת העוף ויקרא פרק א
עולת העוף פיצד היתה נעשית,	י. ואם מן העוף עלה קרבנו לידוד והקריב מן התרים או מן בני היונה את קרבנו:
עלה בפכש ופנה לסובב, בא לו לקרן דרומית מזרחית, היה מולק את ראשה ממול ערפה ומבדיל, וממצה את דמה על קיר המזבח. נטל את הראש, והקיף בית מליקתו למזבח, וספגו במלה, וזרקו על גבי האשים,	טו. והקריבו הכהן אל המזבח ומלך את ראשו והקטיר המזבחה ונמצה דמו על קיר המזבח:
בא לו לגוף והסיר את המראה ואת הנוצה ואת בני מעים היוצאים עמה, והשליכן לבית הדשן.	טז. והסיר את מראתו בנצתה והשליך אתה אצל המזבח קדמה אל מקום הדשן:
שפע ולא הבדיל. ואם הבדיל, פשר. וספגו במלה, וזרקו על גבי האשים:	יז. ושפע אתו בכנפו לא יבדיל והקטיר אתו הכהן המזבחה על העצים אשר על האש עלה הוא אשה ריון ניוזו לידוד:
חטאת העוף פיצד היתה נעשית?	חטאת העוף ויקרא פרק ה
	ז. ואם לא תגיע ידו די שיה והביא את אשמו אשר זוטא שתי תרים או שני בני יונה לידוד אזור לזטאת ואזור לעלה:
היה מולק את ראשה ממול ערפה ואינו מבדיל, כצד מולקין חטאת העוף? חותך שדרה ומפרקת בלא רוב בשר, עד שמוגיע לוושט או לקנה. הגיע לוושט או לקנה - חותך סימן אחד או רובו, ורוב בשר עמו. ובעולה - שנים או רוב שנים.	יח. והביא אתם אל הכהן והקריב את אשר לזטאת ראשונה ומלך את ראשו ממול ערפו ולא יבדיל:
ומזה מדמה על קיר המזבח. שירי הדם, היה מתמצה על היסוד.	ט. והזה מדם הזטאת על קיר המזבח והנשאר בדם ימצה אל יסוד המזבח זטאת הוא: י. ואת השני יעשה עלה כמשפט
אין למזבח אלא דמה, ובלה לפהנים:	וכפר עליו הכהן מזטאתו אשר זוטא ונסלחו לו:

משנה:	נושא המחלוקת	א"ר אלעזר בר"ש שמעתי שמבדילין בחטאת העוף
הבדיל בחטאת... פסולה	מיצוי חטאת העוף מעכב	מיצוי חטאת העוף - לא מעכב ומחתך בשר בעלמא הוא מעכב
רב חסדא מעכב, וכיון דמצוי דם [מעכב] - קעביד מעשה עולה בחטאת העוף	שחייה בסימן שני בעולת העוף מעכב	מחתך בשר בעלמא הוא מעכב וכיון דשחייה - מחתך בשר בעלמא הוא מעכב
רבא שחייה בסימן שני בעולת העוף לא מעכב ואף על גב דשחייה - קא עביד מעשה עולה בחטאת	דכו"ע שהייה בעולה בסימן שני פסלה רוב בשר מעכב	רוב בשר מעכב וחתוכו אחר סימן ראשון הוא, וכיון דלא סגי בלא שהייה צינתיים - אין כאן מעשה עולה
אביי חיתוך רוב בשר בחטאת לא מעכב ... ואי אמרת מדביל - עביד ליה שני סימנין בלא שהייה ויש כאן מעשה עולה.	אין צריך להבדיל	והקריבו, חלק הכתוב בין חטאת העוף לעולת העוף... לא יבדיל למה לי
דרבי ירמיה		

רש"י זבחים דף סו/א

אין כריך להבדיל – הילכך אם הבדיל לאו שניוי הוא:

מכדי כתיב – בעולת העוף והקריבו

ומינה נפקא לן לר"א כרבי שמעון הבדלה בעולת העוף בהכל שוחטין (חולין דף כא)

ולא דרש ומלק והקטיר כדדרש' לעיל מה הקטרה הראש בעלמו כו' דתיפוק ליה הבדלה מהתם

דהך סברא לית ליה שימלוק את כולן

אלא דוקא רוב שנים ויליף לה מקראי

ואפילו רבנן דפליגי עליה התם עיקר הבדלה בעולה לא נפקא להו אלא מוהקריבו דמשמע חלק את זה מן החטאת

הילכך על כרחך ולא יבדיל האמור בחטאת למה לי, כלומר מאי קאמר לן

שמע מינה א"ל להבדיל קאמר

הילכך נפקא לן העולה מוהקריבו לרכיך להבדיל דהא חלק ביניהן

דאי אזהרה היא בחטאת שלא יבדיל

היכי נפקא לן בעולה מוהקריבו לרכיך להבדיל אינו מוזהר שלא להבדיל הוא דנפקא לן מחילוקו ולא שטעון הבדלה

ד"א האי למה לי כמו מאי היא לשון קצר מדאחא והקריבו לחלק למדנו הבדלה בעולה שמע מינה ולא יבדיל אין

רכיך להבדיל קאמר ואשמעי' והקריבו דחלק בעולה לרכיך להבדיל (דאי אזהרה היא בחטאת לא שמעי' מוהקריבו

אלא דאינו מוזהר מלהבדיל בעולה אצל מנות הבדלה לא נפקא לן):

תלמוד בבלי מסכת חולין דף כא/א

דתניא ואת השני יעשה עולה כמשפט כמשפט הטאת בהמה אתה אומר כמשפט הטאת בהמה או אינו אלא

כמשפט הטאת העוף כשהוא אומר והקריבו חלק הכתוב בין הטאת העוף לעולת העוף ומה אני מקיים כמשפט

כמשפט הטאת בהמה מה הטאת בהמה אינה באה

תלמוד בבלי מסכת חולין דף כא/ב

אלא מן החולין וביום ובידו הימנית אף עולת העוף אינה באה אלא מן החולין וביום ובידו הימנית אי מה להלן

ברוב שנים אף כאן ברוב שנים ת"ל ומלק והקטיר מה הקטרה הראש בעצמו והגוף בעצמו אף מליקה הראש

בעצמו והגוף בעצמו רבי ישמעאל אומר כמשפט כמשפט הטאת העוף מה הטאת העוף ממול עורף אף עולת

העוף ממול עורף אי מה להלן מולק ואינו מבדיל בסימן אחד אף כאן מולק ואינו מבדיל בסימן אחד תלמוד לומר

והקריבו רבי אלעזר ברבי שמעון אומר כמשפט כמשפט הט

אצל המזבח קדמה